

Zes moorden, één meesterwerk

DOOD STIL

VOORPROEF JE
VERWACHT 16 JUNI 2015

LYDIA VAN HOUTEN

THRILLER ^ KABOOK

Ga naar www.kabook.nl;
www.facebook.com/kabookpublishing;
www.twitter.com/kabook1

© Lydia Albadoro
© 2015 Uitgeverij Kabook, Westervoort
Opmaak binnenwerk en redactie: Tekstbureau Het Zusje, Zwolle
Omslagontwerp: Albadoro Publishing, Westervoort
Omslagbeeld: iStockphoto
Portretfoto: Kees Rutgers, Arnhem

Speciale dank aan alle proeflezers!

Niets van deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur of de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photo print, microfilm, internet or any other means, without written permission from the author or publisher

ISBN 978-90-820201-6-8

Ontvang informatie over de nieuwste titels op;
www.kabook.nl, en ontvang speciale aanbiedingen,
kortingsacties, en maak kans op fantastische prijzen!
Blijf op de hoogte en like ons op facebook; Kabook Publishing.

REACTIES VAN LEZERS:

Een mysterieuze thriller, waarbij je als lezer steeds op het verkeerde been gezet wordt, met een verrassend einde. De spanning bouwt zich zo op dat je het boek in één keer uit wilt lezen. De verhaalstijl vind ik boeiend! Zeker ook het gebruik van het perspectief van de moordenaar. Dat maakt het extra spannend. Heel levendig geschreven, je zit in een mum van tijd in het verhaal.

- Amanda de Ronde

Het boek is pakkend en leest als een trein. Vlot en beeldend geschreven, een erg spannende thriller, die je niet weglegt voordat je hem helemaal uitgelezen hebt.

- Henk Fikke

Ik vind het soms echt spannend dus dat is goed gelukt. Het erotische gedeelte past heel goed in dit boek. En af en toe humor relativeert en zo denk je even niet in een thriller te zitten, als je er dan een schokeffect achter krijgt is het spannende snel te pakken!

- Willeke Tjassens

De beschrijving van de personages vond ik erg goed. Het was herkenbaar, door de beschreven plekken in Arnhem, zoals het Sonsbeekpark. Het erotische tintje geeft het net iets extra's. Zou het zeker aanraden. Het is pakkend en herkenbaar niet alleen omdat het zich in Arnhem afspeelt maar ook andere herkenbare scenes.

- Bas van Roon

Ik had totaal geen verwachting, maar was toch blij verrast. De spanning loopt gaandeweg in het verhaal op, het las vlot en ik ben wel benieuwd naar een vervolg. Het boek is een aanrader!

– Ingrid Poisson

Nadat ik begonnen was met lezen, werd ik meteen meegesleurd in het verhaal. Vooral omdat de personages zo duidelijk omschreven zijn. Wel dacht ik in het begin, waar gaat dit heen? Maar uiteindelijk komt alles perfect samen. Hierdoor was het ook niet makkelijk om het boek weg te leggen. Voor mij was het een eer, om dit spannende boek te lezen, dat absoluut in de top van de Nederlandse thrillerauteurs hoort.

-Anja Meijwaard

LYDIA VAN HOUTEN

DOODSTIL

Kabook Publishing

JULIA NESSI
Avaritia

I

Het was al laat, veel later dan middernacht, maar ondanks het zachte bed zat ik rechtoverend. Met gulzige halen nam ik trekjes van de joint. Zeker had ik mezelf voorgenomen om Wilfried te bellen, dat was het plan ongeveer de hele dag, het was er gewoon niet van gekomen. Mijn lichaam was de zoete lekkernijen alweer vergeten, toch diende een nieuwe serie maagkrampen zich aan. Als het had gekund zou ik zeker nieuwe pijnstillers nemen, maar mijn dagelijkse limiet was al overschreden. Daarom inhaleerde ik nog een flinke hijs van de marihuana, het enige middel dat werkte bij deze situaties. Dennis liet altijd wat gedraaide sigaretten voor me achter als ik een feest had gehad, alsof hij wist dat ik dan behoefte had aan rust. Eindelijk, het spul begon te werken. Een loom en sloom gevoel overviel me.

Hoorde ik geklop? Zo laat nog? Of was dat iets wat ik me had ingebeeld? Het kon geen kwaad om eens te kijken. Het was vast Dennis, die eindelijk kwam vertellen hoeveel hij echt om me gaf. Pfff, wat een onzin, wat bazelde ik nou? Ik duwde het laatst restje uit in de asbak en schoof mijn zachte slossen aan. Op mijn tenen sloop ik naar de gang, naar de voordeur, en eventjes hield ik mijn hand tegen de deur en boog mijn hoofd, zodat mijn oor tegen de deur geklemd werd. Het was muisstil. Natuurlijk was het vast maar mijn inbeelding geweest. Toch kon ik mijn dwangneurose niet onderdrukken om de deur van het nachtslot te halen en te gaan kijken. Het stemmetje in mijn hoofd riep wel heel erg hard: "niet

doen!" Heel eventjes dan, ik moest weten of ik me dingen had ingebeeld. Met een bonzend hart schoof ik de deur een stukje open, en keek naar buiten. Zie je wel, Julia, niemand te zien! Net toen ik de deur dicht wilde schuiven viel mijn oog op iets wat op de grond lag. Was het een envelop? Ik bukte en pakte het op. De brief was geschreven met blauwe inkt, er stond:

Voor Julia Nessi

Ik sloot de deur en draaide hem op het nachtslot. Wat vreemd, dus er was toch iemand aan de deur geweest. Misschien was het de chauffeur van Wilfried, hij wilde me vast niet lastigvallen na gisteren. Had hij me geschreven? Ik kon me niet herinneren wanneer ik voor het laatst een handgeschreven brief had gezien, laat staan dat ik er ooit een had gekregen.

Vreemd, misschien was het een verontschuldiging, of een nieuw voorstel van Wilfried. Of wacht, vast een plan waar wij naartoe zouden gaan met onze huwelijksreis. Ja, wie weet was het een brief met tickets naar onze bestemming? Om me over te halen tot een huwelijk. Op safari in Kenia, of een cruise naar het Arctische gebied. Of nee, wacht, natuurlijk een romantische plaats in Italië. Rome! Ik kon niet wachten om de brief open te maken, toch bedwong ik me, schoof mijn pantoffels uit en nestelde me opnieuw onder de dekens. Met een grote glimlach opende ik de dichtgeplakte envelop en las de brief aandachtig. Er stond:

Julia,

Lig je in bed als je dit leest? Heb je dat rode korset aan dat je zo mooi staat? Zo'n prachtige vrouw staat alles mooi. Jammer dat schoonheid vergankelijk is. Dat kan heel snel gebeuren. Eerst krijg je donkere wallen onder je ogen, daarna kraaienpootjes, dunnere lippen die gaan hangen. Het is geen mooi gezicht! Daarom ben ik er, ik ga je helpen, ik ga je namelijk vereeuwigen. Maar voordat het zover is krijg je nog de tijd. Die heb je nodig, want er is iets wat mij stoort. Ondanks dat jij het mooiste exemplaar bent in mijn collectie, heb je een vreselijk verwende uitdrukking. Dat ga ik wegsnijden Julia. Wegsnijden uit je geheugen, hoe onbezorgd jij tot nu toe bent geweest. Ik ga op je jagen en je daarna doden.

Hier pauzeerde ik, want mijn handen trilden. Deze brief was duidelijk niet van Wilfried. Of hij speelde een heel smerig spelletje met me. De dekens trok ik tot mijn neus over me heen.

'Ik moet de politie bellen!' sprak ik mezelf toe, maar toen realiseerde ik me dat ik onder invloed was en het beter even kon laten.

Dit was ziek, zo ziek! Toch moest ik verder lezen:

Want jij, jij wordt speciaal, mijn nummer drie: scheepsrecht! Heel binnenkort zal ik het leven uit je halen en je daarna vereeuwigen. Deze keer weet ik wat ik doe en hoe het moet. Als jij dood bent ga ik je draperen, zoals ik denk dat de wereld je zou moeten zien. Ik weet al precies hoe, helemaal naakt, met je buik over een bank heen. Dan ga ik je op mijn schilderslinnen schetsen en afwerken met olieverf. Streek voor streek maak ik een stilleven, waarin jij de hoofdrol krijgt. Jij wordt wereldberoemd, Julia, net zoals de Mona Lisa, precies zoals je zelf zou willen!

Sylvester

PS. Hoe weet je of ik dit meen? Kijk eens naar de foto's die ik opstuurde naar je nieuwe vriend. Hij gaat vast de koper worden van mijn schilderij.

Trillend vouwde ik het papiertje terug in de envelop en liet me daarna achterover vallen op het kussen. Of het nu door de marihuana kwam dat ik voor mijn doen behoorlijk rustig en relaxed bleef, of door slaapgebrek wist ik niet precies. Eerst maar eens gaan slapen en morgen de politie bellen leek mij het beste plan. Of Dennis bellen, dat kon ook nog altijd, want Dennis had altijd wel een oplossing. Loom tastte ik naast me, greep het mobieltje van het nachtkastje en tikte op het scherm om te kijken of Dennis nog actief was. Helaas! Zijn profiel was niet actief, blijkbaar lag hij al in bed. Dan moest ik hem maar wakker maken, dit was immers een noodgeval! Aandachtig drukte ik op zijn icoon en liet de telefoon overgaan, pas na de zesde keer nam hij op.

'Fuck, Julia! Weet je wel hoe laat het is?' bromde hij nors.

'Ja...'

Even bleef het stil.

'Dennis, ben je nog wakker?'

'Nu wel!'

'Sorry, ik wil je niet storen.'

Aan de andere kant hoorde ik hem gapen, waardoor ik zelf moeite had een gaap te onderdrukken.

'Dennis? Wil je langskomen?'

'Wat? Nu?'

'Hm, hm. Als-je-blijft?'

'Julia, heb jij geblowd?'

'Dat zou kunnen. Vind je dat erg?'

'Hoe kan ik dat erg vinden. Je hebt je vrije week, dan moet je dat zelf weten. Behalve als je mij daarmee lastig gaat vallen.'

'Val ik je lastig?' vroeg ik zacht.

'Misschien...'

'Weet je wat ik aan heb, Den? Raad eens?'

Als hij niet vrijwillig naar me toe zou komen, moest ik mijn charmes in de strijd gooien om hem hier te krijgen. Want nog altijd was hij gewoon van vlees en bloed, en tot nog toe kon geen man mijn verleidingskunsten weerstaan. Ik leunde achterover en nestelde me comfortabel in mijn zachte deken en streek over mijn veel te grote T-shirt heen.

'Eh, geen idee.'

'O, wil je het weten?'

Hij maakte een brommend geluid.

'Ik ben een beetje stout, Dennis, ik heb alleen een tanga aan.'

'O?'

'Hij zit een beetje strak. Ik zal me eens omdraaien en hem voorzichtig van mijn billen schuiven. Dat is vast beter, toch?'

'Hm, hm,' hoorde ik Dennis opgewonden en bijna fluisterend mompelen.

'Nu heb ik hem uit en ben ik helemaal bloot, Dennis. Waarom kom je het niet zelf inspecteren, of het waar is? Misschien lieg ik wel. Dan heb ik straf verdiend, vind je niet?'

'O, zeker! Ik kom zo langs!'

Ik hoorde wat gestommel en een klik, de verbinding was verbroken. Het verbaasde me met welke snelheid ik Dennis had kunnen versieren. Eindelijk, zuchtte ik tevreden, en bijna was ik de brief vergeten. Het kwam goed, een eventuele psychopaat durfde vast niet in mijn buurt te komen met een persoonlijke bodybuilder.

Ik kwam omhoog, stapte uit mijn bed, en strompelde naar mijn handtas die in de kast hing. Daar haalde ik uit mijn portemonnee een plastic zakje. Het witte poeder stopte ik terug terwijl ik verder graaide in mijn tas. Helemaal onderin vond ik mijn laatste joint. Ik trok het uit mijn tas vandaan, samen met de aansteker. Nu Dennis toch langskwam kon één meer of minder vast geen kwaad, en het kalmeerde me.

Terwijl ik richting de keuken liep stak ik het ding aan en inhaleerde deze keer dieper. Ik liet de rook zo lang mogelijk in mijn longen. Ondanks de lange halen voelde ik mijn maag kwaadaardig brommen, en daar was het: die onbedwingbare honger. Af en toe gebeurde dat en dan kreeg ik een vreetbui. Het kwam vast omdat ik vandaag alleen één latte macchiato, drie mokken groene citroenthee, één chocolade muffin, twee sandwiches en een pepermuntje had verorberd. Iets eten kon vast geen kwaad, en als ik teveel at, dan kon ik morgen altijd nog watten eten en die wegspoelen met water. Of dan kotste ik het er op de een of andere manier wel weer uit. Het boeide me eigenlijk niet. Nu had ik zin in zoet en zout tegelijk.

Ik opende de koelkast die achter me stond en trok er een pak chocolademelk, en een goudkleurig pak boter uit. De boter en de chocolademelk legde ik voor me neer op het aanrechtblad en ik trok het keukenkastje boven open. Bij het zien van een oud zakje chips moest ik me inhouden niet keihard te gaan gillen van blijdschap. Het zakje had ik vorige maand in een vlaag van verstandsverbijstering gekocht en eigenlijk was ik het alweer vergeten. Uit het kastje ernaast trok ik de pot met pindakaas van de plank. Nu zocht ik alleen nog het brood en hoopte dat het niet beschimmeld was na drie dagen. Zonder te kijken smeerde ik een dikke laag keiharde boter op het brood, waardoor het losscheurde, dit vulde ik op met geplette chips. Daaroverheen kwam een laagje

pindakaas. Toen het brood klaar was stak ik mijn vinger in de pindakaas, draaide en trok er een klodder uit. Ongeduldig likte ik het van mijn vinger, en klapte met mijn andere hand het brood met pindakaas en chips dicht, terwijl ik het daarna plat drukte. De droge massa spoelde ik weg met een paar slokken chocolademelk. Gulzig nam ik een hap uit het brood. Tijd om goed te kauwen gunde ik mezelf niet, want Dennis was onderweg en voordat hij er was moest alles opgegeten zijn. Spinnend kauwde ik het goedje weg en het werd een fastfood hap-slik-weg festijn, met af en toe een slok chocomelk ertussendoor om de taaie massa weg te spoelen.

Net toen ik de laatste hap nam en de kruimels van tafel wilde vegen hoorde ik getik op de buitendeur.

Ik sloop door de gang en legde mijn oor tegen de deur, zou het Dennis wel zijn?

'Dennis, ben jij dat?'

'Wie verwacht je anders? Doe open!'

Met een handige beweging draaide ik het nachtslot eraf en trok de deur open. Daar stond Dennis, bezweet, met een rood aangelopen hoofd en verwilderde haren. Dennis stapte naar binnen terwijl ik langzaam de deur achter hem sloot. Hij stond achter me en hijgde snuivend in mijn nek terwijl hij me van achteren vastklemde. Hij beet in mijn nek, en schoof zijn handen onder mijn XXL T-shirt, en masseerde hebbertig mijn borsten. Ineens liet hij me los en fluisterde in mijn oor: 'Jij bent duidelijk stout, Julia. Ik heb de foto's goed bekeken. Je vond het lekker, en je hebt tegen Dennis gelogen!'

Ik onderdrukte een nerveus lachje. Ergens had ik al een vermoeden gehad dat Dennis een zwak voor ruw had, en dat hij de foto's had bekeken.

Ik liet hem gaan toen hij mijn T-shirt praktisch kapot scheurde, en ik vond het heerlijk hoe hij me hier in de gang tegen de voordeur aandrukte. Deze keer deed de marihuana zijn werk. De pijn was weg en er bestond alleen nog maar lust.

'Jij hebt straf verdiend van Dennis. Flinke straf,' hijgde hij.

Meteen nadat hij dat zei, voelde ik een tik neerkomen op mijn rechterbil. Ik slaakte een kleine gil van schrik. Ik beet hard op mijn lippen, opgewonden maar gespannen om wat nog ging komen. Ook al had ik hier rekening mee gehouden, met Dennis was het anders, hier had ik namelijk op gewacht. Vanaf het allereerste moment dat ik hem ontmoette, het was onvermijdelijk, dus hield ik mijn adem in en genoot van zijn aandacht.

2

Aandachtig las Dennis de brief door terwijl hij naast me in bed lag met het overgebleven stukje van de joint tussen zijn lippen. Hij blies een rookwolkje de lucht in en wees met zijn vinger op de brief.

'Vast van een of andere jaloerse collega.'

Zijn haren stonden verwilderd omhoog en hij keek me met rood doorlopen ogen aan. Het maakte hem op een vreemde manier extra sexy. Ondertussen schudde ik mijn hoofd en haalde mijn schouders op om extra duidelijk te maken dat hij het niet juist had.

'Kijk, Julia... een man schrijft niet zo,' merkte hij op.

'Niet?'

'Nee, het is vast een grap van iemand! Maak je er niet druk over.'

Hij gaf de joint door, sloeg een arm om me heen en trok me naar zich toe.

'En de foto's dan?' opperde ik. 'En het rode korset? Deze briefschrijver wist van die foto's, Dennis. Hij heeft ze gemaakt!'

'Of een jaloerse zij,' interrumpeerde Dennis.

'Een jaloerse zij...' herhaalde ik mysterieus.

'Echt, Julia, er is geen enkele man die zo schrijft. Met van die halen en lussen!'

Hij liet me los, stak zijn armen onder zijn hoofd door en staarde naar het plafond.

'Stel je eens voor, dat het wel een vrouw is,' zei Dennis.

'Misschien een jaloers type. Ik bedoel, dat kan. Misschien een ex van Wilfried, of iemand die je grondig haat. Of iemand die gewoon denkt geld van je te kunnen krijgen door je onder druk te zetten. Heb je niet iemand om je heen die de laatste tijd typisch doet?'

Ik drukte het laatste stompje uit in de asbak en ging over Dennis borstkas heen liggen. Zijn hart ging duidelijk tekeer, alsof het een beat was die zich afspeelde ergens ver weg. Ik droomde even weg en wilde alles het liefste vergeten, doen alsof alles slechts een nare droom was.

'Tja, dat kan ook. Lola deed wel erg vreemd, nu je het zegt. Met haar high tea...' en ineens schoot ik in de lach bij het woordje high tea.

Dennis keek me met een vragende blik aan waardoor ik nog meer moest lachen. 'Nu is het grappig?' stamelde hij.

'Ja, best,' schaterde ik. 'High tea. Nu snap ik pas waar ze high van worden. Het is ergens best komisch...' en ik bazelde aan een stuk door zonder adem te halen. 'Ik moet wel trouwen met die kwast en de toekomstig mevrouw Van Bredeveld worden, anders ben ik mijn baan kwijt. Verder moet ik Wilfried gaan chanteren van mijn nieuwe beste vriendin, Lola, en krijg ik pornografisch materiaal opgestuurd, en word met de dood bedreigd. Nu lig ik ook nog naast jou. Dit moet echt mijn week zijn.'

'Eh, ja. Zeg dat wel, Julia. Zei je iets over Lola en chanteren?'

'O, nee. Vergeet het. Dat is niet echt belangrijk,' gaapte ik, terwijl ik mij omdraaide en mijn ogen sloot.

Iemand schudde me heen en weer.

'Gaat het wel goed met je, Jules?'

'Huh?'

Ik keek verschrikt naast me, en ineens was het me pijnlijk duidelijk wat er gisteravond allemaal gebeurd was.

'Au!' ik bracht mijn hand naar mijn hoofd, en aaide over de plek waar ik een stekende pijn voelde. Alsof dat enig effect zou kunnen hebben.

'Je ziet er erg slecht uit.'

Natuurlijk kon ik er niet goed uitzien met zoveel hoofdpijn. Met het lamme, zware getrek naar de aarde dat door mijn hele lichaam merkbaar was. Waar elke beweging me duidelijk maakte dat ik mijn lichaam mishandelde. Alsof mijn lichaam het uitschreeuwde: 'heb je nu je zin? Ik geef je hoofdpijn en buikpijn, omdat je mij in de steek hebt gelaten. Omdat je me niet voldoende liefhebt en verzorgt.'

Ondertussen was Dennis opgestaan en ik zag hoe hij zijn kleren bij elkaar zocht die overal door de kamer slingerden. Hij graaide ze bij elkaar en trok alles aan.

'Je kunt hier ook douchen!' merkte ik op, in de hoop dat hij langer zou blijven. Ook al dacht Dennis dat het een grote grap was, zelf was ik er niet gerust op dat de brief onbelangrijk was.

'Nee, daar heb ik geen tijd voor. Ik moet het een en ander regelen.' Voor een moment keek hij me onderzoekend aan.

'Oké,' zei ik zacht.

'Maak je niet zo druk. Als je kiest voor die rijke stinkerd is er niemand die je iets aan durft te doen. Als je bang bent zal Wilfried vast een persoonlijke bodyguard voor je inhuren. Of mij,' grinnikte hij. 'Die man heeft alles voor je over.'

Ik knikte, bij gebrek aan een betere ingeving. Het was waar, Wilfried zou nooit toelaten dat mij iets overkwam.

'Of denk je dat hij het is?' zei ik ineens, in een opwelling. Eigenlijk schrok ik van mijn aantijging.

Dennis, die ondertussen zijn kleding aanhad, nam plaats op de rand van het bed en pakte mijn hoofd vast. Mijn hart bonkte in mijn keel toen hij zijn lippen op mijn mond drukte. Het was voor het eerst dat ik een sensatie van opwinding ervoer alleen door een kus. Hij liet me los en keek me onderzoekend aan.

'Je moet niet nadenken met dat prachtige koppie. Dan denk je rare en vreemde dingen. Laat dat nadenken aan mij over. Trouwens, stel dat het zo zou zijn: misschien wil hij je beschermen, en doet Wilfried daarom alsof je bedreigd wordt. Wie weet? Als je doet wat hij van je vraagt, wat maakt het dan nog uit?'

'Geen idee.'

'Precies. Stel dat het wel zo is, dan zegt het iets over zijn vastberadenheid. Welke andere man zou dit allemaal voor je over hebben? Als je het goed doet, hoeft dat mooie koppie zich nooit meer druk te maken om geld. Hij is multimiljardair! Je krijgt alles op een presenteerblaadje. Verknaal het niet!'

'Oké,' zei ik schaapachtig.

'Haal er geen politie bij, Julia. Gewoon Wilfried bellen en bij hem intrekken. Wedden dat hij in een villa woont waar niemand zonder meer in de buurt komt? Stel dat het een ander is, die heeft in dit geval de verkeerde getroffen. Wees sterk, en vergooi deze kans niet. Je gaat er spijt van krijgen!'

Ik knikte dankbaar, hij had gelijk. Dennis aaide over mijn haar, kuste mijn voorhoofd, stond op en liep de kamer uit. Even later hoorde ik hem nog: 'Tot later,' roepen, voordat hij de deur achter zich dichtsloeg. Ondanks mijn zware en lome lichaam sleepte ik mezelf het bed uit en besloot vandaag naar Wilfried te gaan en zijn villa nooit meer te verlaten.

DOODSTIL

Wat doe je als je zelfs de politie niet meer kunt vertrouwen?

Lerares Madeleine (Maddy) Bleyland ontmoet na haar arrestatie zedenrechercheur Nick Simons. Als Maddy een relatie met hem begint blijkt Nick er dubieuze praktijken op na te houden. Zo raakt ze verstrikt in een web vol leugens en bedrog. Vanaf dat moment ontvangt ze vreemde doodsbereidingen. De mysterieuze brieveschrijver beschrijft uitvoerig wat hij met haar van plan is. Dan blijkt dat Maddy niet zijn enige slachtoffer blijft, want ook de extravagante Julia Nessi en prostituee Rachel Red worden met de dood bedreigd. Ogenschijnlijk hebben de slachtoffers niets met elkaar gemeen. Toch komen er geheimen naar boven die leiden tot een bloedstollende ontknoping...

Doodstil is het thrillerdebuut van Lydia van Houten. Een mysterieus vierluik van vrouwen die één ding gemeen hebben: een obsessieve moordenaar.

Lydia van Houten (1972) is schrijfster van fictie, en vooral bekend van de populaire fantasyserie: *Het teken van drie*.

Black-out belandde op de longlist van de Paul Harland Awards en *De Codex Vetus* werd internationaal uitgegeven in 2015.

Volgens lezers boeit deze thriller tot de laatste pagina. Door de beeldende beschrijvingen, de erotische spanning en komt het tot een ijzingwekkende climax.

'De spanning loopt gaandeweg in het verhaal op. Het boek is een aanrader!' - Ingrid Poisson

'Pakkend en leest als een trein.' - Henk Fikke

'Een mysterieuze thriller, waarbij je steeds op het verkeerde been gezet wordt.' - Amanda de Ronde

'Dit boek behoort absoluut in de top van de Nederlandse thrillerauteurs.' - Anja Meijwaard

- ISBN 978 90 820201 6 8
- Paperback, 295 pag.
- Prijs: 16,95
- Verschijnt 16 juni 2015

www.lydiavanhouten.nl

THRILLER ^ KABOOK

ISBN 978-90-820201-6-8

9 789082 020168 >